

P. Kazimir Zakrajšek

AVE MARIA!

SLOVENSKI

NABOŽNI LIST
za
jugoslovanske
izseljenike

v
Ameriki.

Izhaja z četkom vsakega
meseca.

Izdajajo

Slovenski Frančiškani

21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Published monthly by
FRANCISCAN FATHERS

V. LETNIK

uredil

Very Rev. P. Kazimir Zakrajšek,
O. F. M.

*Don: V. Kaz. Zakrajšek, 21 Nassau Ave. USA
21. 5. 1911*

PESMI.

Meško: Oblakom neba	3
Meško: Zdrava Maria	21
M. Elizabeta: Jaz sem otrok Marijin	44
M. Elizabeta: Blagoslovljen	57
A. L. O. F. M.: Za me	61
Meško: Pred Marijo	93
M. Elizabeta: Zvezdam	108
M. Elizabeta: Moje bogastvo	110
K. Pavlič: Pridi Mati, pridi	159
A. Tomec: Gospod pri nas ostani!	167
Meško: Ob večeru življenja	200
F. Bevk: Moja božična pesem	205

POUČNI ČLANKI.

Mesec Januar posvečen sv. Imenu Jezusovemu	1
Naši "ta rdeči" 4, 29, 105, 133, 149, 165, 181	202
Živi in uživaj	19
Največje zlo	32
Ali je res to le nespamet?	45
Lurdski čudeži	47
Tedaj nas je sram	48
Cerkev in delavske organizacije	55, 70
Katoliško verovati je pametno	64
Božja previdnost	74
Srašni sadovi	81
Komu jih boš zaupala	118
Dolžnost po veri živeti	122
Odkod nevera	144
Človek iz opice	170
Slov. socializem in slov. delavec	171
Boj na celi črti!	174
Socijalistični glasovi o Portugalski	177
Samostani ustanovitelji ljudskih in visokih šol	186
Vzemi in beri	201

SLIKE.

Srce Jezusovo	5
Pastirji molijo Deteta	10-11
Jos. Cesark	18
Sv. Ciril in Metod	27
Daj mi Jezus, da žalujem	30-31
Marijino Oznanjenje	44
Friderik Baraga	53
Zadnja večerja	72-73
† Bishop Vertin	76
Kraljica Majnika	92
Presv. Srce Jezusovo	107
Odlikovanci šole v Lorain-u	114
Marija, božja Mati	127
Mati Božja	141
Angelj Varuh	157
Presv. Srce Marijino	173
Rev. P. Anzelm Murn, O. F. M.	179
Devica častitljiva	188
Rt. Rev. J. M. Koudelka	190
Slov. pev. in dram. dr. "Domovina"	194
Rojstvo Jezusovo	205

POVESTI IN VZGLEDI.

Watomilka	2, 23, 42, 62, 108, 120, 138
Maščevanje	7
Spoznaj samega sebe	24
Smrt staremu človeku	26
Vi ste se gotovo dogovorili	36
Ad Consolationem	38
Spoved je potreba človeškega srca	50
Gospod, maščuj se Ti za našo kri	66
Vera-dar božji	88
Iz ljubezni do svojega smrtnega sovražnika	90
Vera je dolžnost	93
Zmagoslavje našega kralja, 101, 117, 139, 172, 184, ...	210
Sv. Monika	104
Vera dar božji	112
Tahko	152, 167, 187, 208
Jaz hodim v župnijsko šolo	175
Napuhnjeni slikar	182
Brez dela ni sreče	193
Razlaganje sanj	193
Na sveti večer	206

RAZNO.

Pomen 40 urne pobožnosti	9, 39
In zopet je tu	21
Naročnikom	22
Aleluja	41
Spomini s pota	53, 77
Amerika in Amerikanci	57
Priporočilo v molitev	59, 99
Krasne besede	79
Sveto leto	86
Ave Maria	87
Bolezen sv. Očeta	99
Hungarji	100
Pogoji	106
In šel je	146
Hrvatsko-slov. kat. shod v Ljubljani	148
Z pota. P. C. Z.	160, 178
Rt. Rev. J. M. Koudelka, novi škof v Superior, Wis.	160
K petletnici Mar. družbe v New York	161
Popotni spomini	163, 179
Javna zahvala	180
Reč. Smrekar zaspal v Gospodu	185
Katoliki shod v Ljubljani	191
Slovenecem v Greater New York	195
Cerkvena vest	196
Materina nedelja	194

IZ SLOVENSКИH NASELBIN.

Iz slovenskih naselbin	16, 58, 71, 95, 117, 124, 142, 159, 175, 211
------------------------------	--

DRUŽBA SV. RAFAELA.

V. Občni zbor	12
Družba sv. Rafaela v Ljubljani	51
Velik korak naprej	96
Hrvatska Rafaelova družba v Zagrebu	97
Slovesen dan	144

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
 Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.
 Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Mesec Januar Posvečen Sv. Imenu Jezusovemu.

(Br. B. K.)

"Srečno novo leto!" To je pozdrav današnjega jutra, ki doni doma v krogu dragih domačih, doni po ulicah in cestah. Posebno veselje pospešuje danes korake, poteze na obrazih so nenavadno ljubeznjive in vsakdo odzdravi prijazno.

Ali pa ni res novo leto vesel dogodek? Ali ne želimo marsikaj sebi, drugim? Ginjen se ozira človek na pretekla leta, z bolestjo v srcu gleda na stvari, katere bi bila njegova ljubezen rada pridržala, ki so pa izginile; hvaležen je pa vsejeno, saj je bil rešen iz tolikih stisk in nevarnosti.

Želje in prošnje današnjega dne so podobne vencu, spletenemu iz pomladanskih cvetk; marsikaj si želimo, da bi dobili, še več, da ne bi dobili; saj vemo, da se nam nesreča sama ponuja, sreče je pa treba iskati.

Današnji dan je sicer vesel praznik, ki nas pa opozarja le na minljivost vsega svetnega. Kakor se umika letu leto, tako se umikajo žalostne in vesele ure druga drugi. Čas

je torej minljiv, minljivo je tudi naše življenje.

Toda mi ko kristjani, ko katolici stojimo višje. Naše misli se povzdigujejo nad minljivim stvarstvom in hrepenimo po večnosti, naše upanje ne sega le do smrti, do groba, mi gledamo naprej, saj vemo, da smo neumrljivi po svoji duši. Že v življenju gledamo takorekoč večnost, neminljive nebeške slike se vrste med minljivimi zemeljskimi.

To naše plemenito hrepenenje krepi danes tudi sv. cerkev, ki nam kaže v jaslicah Zveličarja, ki je bil ta dan obrezan in mu je bilo dano ime Jezus. Angeljci kleče naokrog in moljo Njega, pred katerim se pripogibajo vsa kolena nebeščanov in zemljanov in podzemljanov (Fil. 2, 10.).

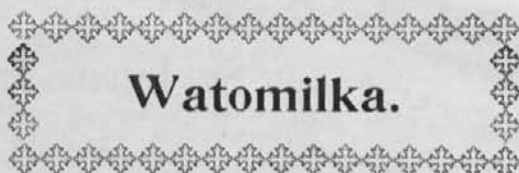
Dragi bravec! Kaj praviš na to? Morebiti stojiš neverno, mrzlo, brez ljubezni pred jaslicami? mogoče si tako navezan na svetno minljivost, da se kaj malo zмениš za danega nam udrešenika. Odpri vsaj danes

svoje srce božjemu klicu, da ne bo do letela tvoja leta v večnost, ne da bi si nabral zaslug za nebesa.

Mnogo bolj ko nekdanj, se je treba boriti dandanes za sv. cerkev, za sv. vero, za vse, kar je božjega, kajti naši sovražniki se vzdigujejo nad sv. vero ko snežen vihar, ki hoče vse razdejati, vse pokončati. Zato se pa moramo zatekati k Jezusu, ter mu dajati čast in slavo ne le danes, temuč vsaki dan, zlasti ta mesec, ki je še posebno posvečen presv. Imenu Jezusovemu.

Pod zastavo Jezusovo, pod njegovim varstvom bomo srečni, ob enem pa tudi zadovoljni. Naša vera bo zajemala iz tega studenca vedno nove moči, ki jo bojo podpirale v

boju zoper nevero, da bo ljubezen vedno bolj gorela. "Ime Jezusovo je polno moči: ono premaga sovražnike, združi prijatelje, je podlaga naše vere, temelj upanja, studenec ljubezni," pravi serafinski učenik sv. Bonaventura. Le v tem imenu bomo zveličani. "Ni ga namreč drugzega imena danega pod nebom ljudem, ki bi se mogli po njem zveličati." (Dej. ap. 4, 11, 12.) Obljubimo mu torej danes slovesno, "da nas ne bo mogla ločiti ne smrt, ne življenje, ne angelji, ne poglavarji, ne moči, ne sedanost, ne prihodnost, ne višina, ne globočina, ne nobena druga stvar od božje ljubezni, ki je v Kristusu Jezusu, našem Gospodu. (Rim. 8, 38, 39.)

Watomilka.

1. Naseljenc ob Rocky Lake.

Mirno je ležalo jezerce Rocky Lake sredi prijaznih gričkov, poraščenih z gostim drevjem stoletnega gozda. Ne daleč od jezera stala je prijazna kočica francoskega izseljenca, ki je ob veliki prekuciji začetkom 18. stoletja zbežal iz svoje domovine in se podal v Ameriko iskat nove domovine, kjer bo vsaj življenja varen. Poslopje je bilo leseno in precej prostorno. Okrog in okrog hiše je bilo lepo polje in vrtovi, katero si je obdelal pridni naseljenc z velikanskim trudom. Ko je prišel, moral je podreti najprej stoletna drevesa, izkopati globoke korenine, razorati zemljo. Še le po dolgih letih truda in dela je začela zemlja roditi. Okrog hiše je bil visok spleten plot, ki je služil v obrambo poslopja proti napadom divjih Indijanskih rodov, ki so se potikali po okolici okrog Rocky Lake.

Ob času ko se začena naša povest je bilo ravno vse v najlepšem cvetju, kajti junijevo solnce ja rav-

no minilo in julijevo je prisililo vsako cvetlico, da je razvila polno svojo lepoto in zelenje. Hišica je bila zaraščena z dolgo gosto vinsko trto, ki je pokrivala vsa stene hiše, le pri oknjih je bilo vejevje speljaño, da je svetloba mogla v notranje prostore hiše. Od glavnih vrat ograje do glavnih vrat hišice je vodila s peskom posuta pot ob kateri so duhtele razne ameriške cvetice v vsej krasoti.

Na levi strani se je klanjalo težko klasje polnega žita, ki je prav kar začelo rmeneti in zoreti. Kadarkoli je šel Lablanc — tako je bilo gospodarju ime, — mimo tega polnega klasja, nasmejalo se mu je srce, ker tako polno že dolgo ni bilo. Na desni je bilo sočivje in zelenjava. Tudi krompir je že bil poln umazano belega cvetja.

Poleg tega naseljenca so bili v bližini še drugi naseljenci, vsaki v razdalji kake milje eden od drugega. Njegov najbližnji sosed je bil nek Rus, ki je enako radi domačih homatij odšel v tujino "s trebuchom,

za boljšim in varnejšim kruhom."

Nekako dve milje od Lablanca je dala vlada napraviti malo trdnjavičo in tam je nastavila malo posadko vojakov, ki naj branijo naseljence pred napadi dvijih Indijancev, ki nič kaj radi niso videli v svojih gozdovih belokožce. Pred vsemi so dali posadki opraviti Indijanci, takozvani rod Dakota. Njihov glavar je bil jako bojevit in srčen divjak, ki se je ponasal z veliko "skalpmi" za pasom.

Lablanc je bil dober in plemenit mož. Pred francosko revolucijo je bil vpljiven mož pri vladi. Opravljal je tudi zaporedoma važne službe. Bil je strogo veren mož.

Tu v samoti sicer ni mogel vršiti svojih verskih dolžnosti, kakor bi bil rad. Le vsaki mesec enkrat se je peljal skupaj z nekaterimi drugimi naselenci v 12 milj oddaljeno mestece k sv. maši in k sv. zakramentom.

Vsi sosedje naseljenci so ga visoko spoštovali in ga ob nedeljah pogosto obiskovali.

Bil je tudi že precej premožen. Poleg poljskih pridelkov, prodajal je tudi kože divjačine, katere je streljal po gozdu. Trgoval je tudi z Indijanci in jim nosil raznih stvari za njih potrebe.

Zato ni bil Indijanec pri njem nič redkega. Da, v nekoliko slučajih je naletel v gozdu na bolnega Indijanca in mu je pomagal s svojimi zdravili, ter si je tako pridobil mej njimi nekako ljubezen, ako se sme ta naklonjenost tako imenovati.

Imel je pri sebi ženo in troje otrok. Najstarejši sin je bil star nekako 16 let, drugi 13. a najmlajša je bila hčerka Micika, stara 12 let.

Ko se je pred leti naselil v tej puščavi bili so vedno v strahu in se niso nič kaj srečne počutili v tej strašni samoti. Posebno žena in o-

troci se bali divjih Indijancev. Počasi so se pa privadili na samoto in so bili popolnoma zadovoljni. Zlasti so se Indijancev privadili, ko so začeli od časa do časa ženske in otroci prihajati pred hišo in so dobivali raznih sladkarij od otrok in od žene Lanblancove.

Bilo je v začetku julija, ko se začena naša povest. Solnce je vroče pripekalo na zemljo in vsa družina je bila zaposlena na polju. Mati in mala Micika ste sadile in okopovale cvetlice in solato ob vrtu pred hišo. Kar prideta dva Indijanca pred hišo in vprašata za gospodarja. Ker Lablanc ni bil daleč, zaklicala mu je žena, naj pride domov. Lablanc je takoj vse pustil in prišel. Ker je bil takih obiskov že navajen, zato se mu ni nič čudnega zdelo. Vedel je, da sta prišla samo po kupčiji.

Ko je žena poklicala moža, se ni več dosti zmenila za Indijanca, temveč je hitela delati svoje delo. Ko bi bila pa le malo slutila, po kaj sta prav za prav prišla danes ta dva Indijanca, bi bila gotovo opazila, kako sta se ozirala na vse strani, kako sta motrila ograjo, kako je visoka, kje je najslabje delana. Ko je gospodar prišel in šel z njima v hišo, opazila bi bila, kako sta gledala po hiši, kako so zaprta vrata, in okna. itd. Ko sta sklenila kupčijo in dobila za kože nekaj denarja in nekaj obleke in igrač in sladkorja, sta Indijanca mirno odšla.

Micika je šla celo za njima do vrat ograje in jima še enkrat zaklicala prijazni "Godby!" na kar sta se Indijanca obrnila in tudi ona pozdravila dekletca.

Ko bi bila Micika razumela Indijanski jezik, čula bi besede "Godby" — "pa kmalu zopet na svidenje, če naj prav ne bo boš vesela."

(Dalje.)

OBLAKOM NEBA.

Oblaki neba, kam hitite
čez neskončne nebeške višave?
Pa mene s seboj še vzemite
v skrivnostne daljave.

Tam v tih in skriti samoti
nepoznan vsemu svetu bi bival,
po mnogi življenjski zmoti
mir večni bi vžival . . . .
—Ksaver Meško.

Naši "ta rdeči."

Pred nekaj meseci se je osmelil slovenski socijalistiški list iz Chicago, da je zapisal trditev, da je velika večina slovenskih delavcev v Ameriki v socijalistiškem taboru.

Ko smo to trditev brali, bili smo osupnjeni!

Kaj smo res že tako daleč zašli z svojo cigu migu politiko zadnjih let?

Da je po naših naselbinah, zlasti kjer ni slovenskega duhovnika, po kempah, jako žalostno, to smo vedeli. Saj nam ravno radi rojakov iz takih naselbin in kemp, ki se vračajo domov pokvarjeni, udani pijači, brez vere in poštenja, očita, da smo vsi slovenski Amerikanci taki, da se jim doma zdi, da je že zgubljen, kdor gre v Ameriko. Dober, priden delaven in pošten rojak namreč kmalu najde tukaj boljše življenje, kakor doma, se navadi na tukajšne razmere, ter si tu postavi novo domače ognjišče. Zato ne misli več na dom. Tisti pa, ki ne živi dobro, se udaja grdemu življenju, pijančevanju, pa nazaj sili, ker tu ni za postopače mesta. Po teh naketerih pa nas vse sodijo.

Toda, da bi bilo v mej nami v resnici tako žalostno, da bi velik del našega slovenskega naroda v Ameriki res tako globoko propadel, da bi bil že zrel za socijalizem, tega pa ne verjamemo.

Ako bi bila ta trditev resnična, bilo bi grozno! Pomislimo! Velik del slovenskih Amerikancev v mejnarodni, prekucuški vojski, ki hoče revolucijo in samo revolucijo, ki hoče kri in kri in zopet kri, katere orožje so bombe, dinamit, nož, revolver...! Da bi naš narod, naš dobri, verni slovenski narod bil v brezbožni, proti verski in proti cerkveni in od cerkve obsojeni rdeči internacijonali! Naš slovenski narod, ki je sto-

letja v najhujših viharjih, ko so drugi narodi omahovali v svoji stovitnosti do cerkve, ko so prihajali k njemu Trubarji in drugi "reformatorji" in ga hoteli odtrgati od skale sv. Petra, ki si je zaslužil s svojo hrabro zvestobo častni naslov "antemurale Christianitatis," "obrambeno zidovje krščanstva," ki je stoletja prelival srčno kri za "krst častni a slobodu zlato," da bi potomci tega naroda, teh junaških očetov, tako malomarno proč metali svetinjne, katere so njih očetje kupili s srčno krvjo, ali bi to ne bilo grozno?

Ne to ne more biti res!

In šli smo na delo! Prebiralimo naše rdeče liste, govorili smo z različnimi rdečkarji, obiskali smo naselbine, kempe itd. preiskovali smo življenje in mišljenje, prebiralimo članke in dopise po teh listih, poslušali smo pogovore po salonih, po društvenih dvoranah, po hišah itd.

Hotelimo pač najti resnico in samo čisto resnico in sicer resnico, kakoršna je!

Žalostne stvari smo videli in čuli, vendar še več pa lepega poučnega in evo tu naše zapiske. Kdo so naši slovenski socijalisti?

1) Prvi razred teh socijalistov je največji in najbolj splošen, obsega kolikor toliko vse socijaliste. V ta razred spadajo socijalisti ki verujejo v glavni nauk, ki je vsem našim socijem lasten, razred.

V ta razred spadajo vsi "klerikalni" socijalisti. In sicer je ta razred nekako glavni razred, v katerem je kolikor toliko vsak slovenski socijalist zapopaden, ker glavno, kar smo našli je to, da je naš socijalizem bolj klerikalen, kakor stara klerikalna stranka na Kranjskem, ki je gojila starega "klerikalnega lintverna" na Slovenskih Po-

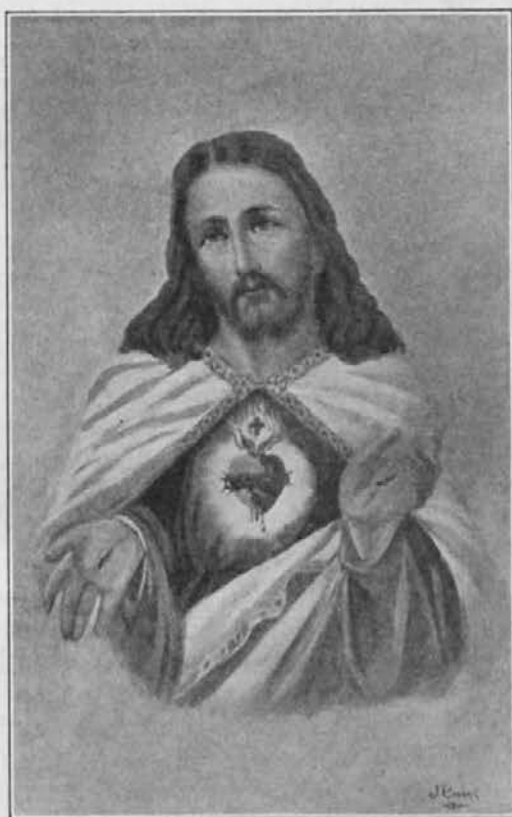
ljanah, katerega so se slovenski brezverci tako bali.

Velika večina naših socializmov razume socializem v tem, da zabavlja zoper duhovnika, vidi socializem pred vsem in edino v tem, da zabavlja čez duhovščino, da jih zmerja s pr.... f.... itd. Kakor hitro se je kak naš človek povspel tako "visoko" v oliki, naprednosti in prosvitljenosti, da si upa zmerjati duhovnike, ponavljati o raznih duhovnikih ali redovnih osebah kakke izmišljene ali napolj resnične do-

Tako misli priprost delavec, ko je postal socialist, tako misli pa tudi urednik socialistiškega lista!

Vzemite v roke enega slovenskih socialistiških listov — z imeni ne bomo umazali našega lista! — Berite tam dopise iz raznih naselbin! Kaj je glavni ponavljajoči se odmev vsakega? Začne se s kakim f...., kak f.... bo glavna misel dopisa, s f.... se bo spis končal. Velik del dopisov je tak.

Pa to je naravno? Berite članke,

godke, ko se ga loti tista sirova razuzdanost, ki ne ve, kaj je ameriškansko gentlemanstvo," tedaj je pa prepričan revček, da je na vrhuncu, na vrhuncu prosvetljenosti, da je najboljši socialist na svetu. Nekako pomiloveln posmeh mu zaigra na ustnicah, ako sreča kakega rojaka, ki še spolnuje svojo dolžnosti, ki še hodi v cerkev itd. češ, "ubogi revček, ki si še v temi! Jaz, pa se že v ogrevam v gorkih žarkih krvavo rdečega socializma."

katere spišejo ti uredniki. Prav taki so!

V enem se razpravlja o peklu, kako globok je, kak ogenj je, v drugem se razpravlja o Sv. Rešnjem Telesu, v tretjem je na vrsti kak papež, v četrtem kak škof. In tako se kakor rdeča nit vleče v teh listih samo vera in verske resnice in nič drugega. Tako je ta list bolj verski list, kakor pa delavski list.

Pameten človek, ne katolik, pravimo človek z navadno vsakdanjo

pametjo, ki bere te stvari če le količkanj še samostjno misli, mora se vprašati: "Za božjo voljo, kaj ima pa vse to opraviti z delavskim vprašanjem?" Ali bo delavec dobil večjo plačo, ako nima vere? Kaj ga kje v kaki tovarni, v kakem rudniku kde kdaj vpraša, kakšne vere je? Toraj čemu potem toliko pisati o veri!? Toliko važnih stvari je, toliko prepotrebni, toliko prekoristni, ki se živo tikajo delavskega vprašanja, zakaj ne obravnavate teh? V ljudski šoli je imel urednik v krščanskem nauku komaj morda kak "zadostno," šest resnic ne zne več, v cerkev nikdar ne gre, da bi čul kaj o verskih resnicah, bere nikdar ničesar, kjer bi se mogel prepričati o resničnosti te ali one resnice. On, veleum, z nekoliko razredi ljudske šole, morda kake gimnazije, pa ve natanjko vso cerkveno zgodovino, ve vso dogmatiko itd.

Vidiš, slovenski delavec, kako te slepijo oni, ki so že sami slepi?

Kaj ima n. pr. s socijalizmom opraviti znana žalostna afera Berce! Ali je za rešitev ameriškega socijalnega vprašanja ta borba res tolike važnosti, da je izhajala več mesecev v listih tukaj, da so jo izdali kot posebno brošurico? Ako je ljubljanski škof suspendoval župnika, ki se ni hotel pokoriti postavni oblasti in je sejal prepir v svoji fari, da se je ljudstvo tožarilo in preganjalo, ki je moral zanj velikanske dolgove plačati iz lastnega žepa, da je rešil čast duhovskega stanu, kakega pomena je to za naše slovensko delavstvo v Ameriki? Ali jim bo to povišalo plačo? Ali jim bo pripeljalo socijalistovska nebesa? Povejte odkrito, kaj je tega treba!?

Slovenski delavec, na tvojo zdravo razumno pamet apelujemo! Povej mi, kakšno korist imaš ti od tega importovanja kranjskih preprirov sem mej nas Ameriške Slovence! Vprašaj se sam! Ali ni škoda popirja v listu, ki ima vse druge bolj

potrebne stvari, o katerih naj piše, kakor pa to kar ni njegova stvar?

Ko bi bil Berce kak ameriški duhovnik, ko bi se kakemu slovenskemu-ameriškem duhovniku zgodila kaka krivica, da bi se toraj ves slučaj tikal vsaj nekoliko naših rojakov, vsaj enega naših rojakov bi nič ne rekli. Toda nič, prav nič nima vse zadeva stika z Ameriko. In vendar toliko pisanja in toliko kričanja zaradi enega zašlega duhovnika!

Ali ne vidiš, kaj je za vso to zadevo? Kaj nameravajo tvoji takozvani voditelji, rdečkarji?

Da, slovenski voditelji socijalizma, grozno odgovornost jemljete na se pred ameriško javnostjo! Ubogega slovenskega trpina, ki najde svojo tolažbo, svojo pomoč in svoje zavetje v molitvi, v svoji veri, hočete oropati še tega edinega vira tolažbe!

Slepijo Vas, da je vera privatna zadeva! Toda sami jo pa vedno s pravljajo v dotiko z vsemi javnimi vprašanji! Ako je vera privatna stvar, zakaj je ne pustite vsakemu, ki je hoče imeti?

Da, velikanska zmota je, kar uče slovenski socijalisti, ko so zapisali na svojo zastavo najprej boj proti veri! Imamo veliko socijalističnih listov, drugih narodnosti. Tam pa ne beremo toliko verskih stvari! Tam se vsaj nekoliko stvarno razpravlja o drugih delavskih vprašanjih! Res je ves socijalizem naspnoten zlasti katoliški cerkvi in veri, vendar smatrajo drugi listi to za manj važno stvar. Prvo jim je gospodarstvo! Ali to res mislijo ali so tako "gentlemenski," da nočejo tega, ali pa se bojé ameriške javnosti, kateri se nobena reč bolj ne studi, kakor boj proti kaki veri, še bolj pa proti katol. cerkvi!

Samo nekaj slovanskih narodov je tako nesrečnih, da imamo v svoji sredi te propalice.

Da, slovenski socijalisti delajo sramotno celemu socijalizmu in prepričani smo, ko bi centrala ameriš-

kega socializma vedela, kako so ponižali slovenski socialisti socializem, bi jih gotovo izbrisali iz svoje stranke.

Prašamo toraj, ali res obstoji socializem v zabavljanju proti duhovnikom? proti veri? Ali je res socialist oni, ki zna metati okrog sebe s podlimi izrazi, kakor so "pr... f....?"

Ako bi bilo to, potem nimamo drugega za ubogi socializem, kakor pomilovelen nasmeh! in smo neumni, ako se sploh z njim ukvarjamo, ker v nekaj letih se bo preživel.

Slovenskim rdečim apostolom pa kažemo na strašne nasledke, katere ima njih ostudna gonja mej slovenskim ubogim delavstvom! Brezverstvo, pijančevanje, posirovelost, to so sadovi vaši. Revež slovenski delavec se muči cele dni, da si s krvavimi žulji zasluži revnega kruha, nima časa veliko brati in razmišljati o resničnosti verskih resnic, nima časa vzeti v roke kako knjigo, da bi se prepričal o tej ali onej verski resnici, ali je res tako, kakor uči cerkev, ali je res to, kar ga uči rdeči apostol. Revčeki živijo po šumah, prepuščeni sami sebi in raznim proalicom in izkorščevalcem, po na-

selbinah so brez svojega duhovnega pastirja, toraj brez duhovne hrane, brez slovenske božje besede. V tej revščini jih pa vi, bresrčni neusmiljenci, lovite v svoje mreže, da jih delate še bolj nesrečne, še bolj nezadovoljne, ter jih pehate v moralni propad! Narod ne razume socializma, ne ve, kaj mu prav za prav usiljujete, zato si misli pod socializmom posirovelost, brezverstvo, brezvestnost, prosto streženje strastem.

Zato je v resnici vsak slovenski trpin-delavec, ki se da premotiti tem nesrečnim apostolom, vsega našega pomilovanja vreden. Podoben je ubogemu človeku v sv. evangeliju, ki je padel mej razbojnike! O, da bi se ga Bog usmilil in mu poslal usmiljenega Samarijana, da bi se ga usmilil, mu obvezal rane, katere mu je vsekali v srce socializem, ter ga spravil nazaj na pravo pot.

Zatoraj, čc. slovenska duhovščina, dragi trezno misleči rojaki, ali boste to mirno gledali? Se ne boste usmilili tega ubogega nesrečnega slovenskega trpina in mu združeni ne priskočili na pomoč?

Ako hočete spolniti svojo dolžnost, ste dolžni to storiti!

Masčevanje.

Pri fari je pozvonilo z velikim zvonom.

"Obhajati gredo," se rekle žene pri vaškem koritu in se plašno spogledale, kakor bi se bale, da skoraj pride tudi za nje dan, ko bo zvon pozvonil v znamenje, da gre Gospod Jezus k nekemu trpečemu srcu, ki potrebuje njegove pomoči in njegovega spremstva na daljni poti v strašno večnost.

Vse so si obrisale roke, odložile bele mokre predpasnike in si popravile rute na glavi ter odhitele k cer-

kvi, da bi "Sveto" zapele in sprejele sv. blagoslov.

"Kam gredo obhajati?" vpraševale so se po sprejetem blagoslovu pred cerkvijo žene, ko so gospod župnik odšli Najsvetejšim po cesti proti sosedni vasi.

"Kovačica je zbolela!" pravi cerkovnikova žena.

"Kovačica?" vskliknejo vse na krat. "Kovačica? Saj ni bila še tako slaba zadnjič, ko sem jo videla."

"Bog ji bodi milostljiv! Revica je dosti hudega prestala."

"Ej, dosti, dosti! Mislim, da je vesela, da je bo Bog rešil!"

In žene so se razšle.

*

V borni sobici je ležala na smrt bolna Kovačica. Komaj 10 let staro dekletce je streglo bolni materi.

Ko je zvon zapel prihitela je sosed, da je pogrnila mizo.

Težko je sopla bolnica. Globok kašelj je povedal, kaj je! "Godci so že tukaj," je rekla sama. "Ne bom dolgo." In res! Videlo se ji je, da ne bo dolgo. Pomalem se je ozirala na svojo hčerkico, ki je v tihi in nemi žalosti stregla materi in skušala storiti vse kar in kakor bi si bolna mati želela.

Ni umela še materine boli. Vendar nekako tesno ji je bilo pri srcu.

"Kaj ne mati, da boste jutri zopet boljši in ustali?"

"Seveda bom," je odgovorila s hripavim glasom bolna mati in debela solza se ji je utrnila iz velega lica. Proč se je obrnila k zidu, da bi dekletce ne videlo, da mati joka!

Gospod so prišli in bolnica je sprejela z veliko pobožnostjo vse zakramente kot tolažilo za umirajoče.

"Le potolažite se, mati" govoril je g. župnik! "Kar Bog naredi, vse prav naredi! Res mi ne razumemo njegovih potov, toda On najboljšev, kaj in zakaj nam pošlje."

"Ko bi vsaj Vas gospod župnik ne bil tako razžalil," pravi bolnica in globoka žalost se ji je brala na licu. "Če je mene pretepal in z menoj grdo ravnal rada potrpi! Za svoje grehe sem si to zaslužila. Toda koliko je prizadejal Vam!"

"To je vse pozabljeno! Res, imel sem veliko sitnosti in stroškov, ko me tožaril in sem moral okrog advokatov in sodišč. Vendar Bog mu grehe odpusti, da bi le spoznal in se vrnil domov."

"Oh, gospod župnik, kako težko umrjem! . . ." Tu se pa ni mogla stiskana mati več premagovati! Potok grenkih solza se je vлил iz uga-

šajočih očij! "Kaj bo z Miciko? Kaj bo z mojim ljubim otrokom?"

"Vse bo Bog preskrbel! Ne jokajte!"

"Ljubi moj otrok bo ostal sam, čisto sam na svetu! Oče pa tak! Ko bi vsaj vedela kje biva! Pisala bi mu! Prosila bi ga imenu Kristusa, naj se spreobrne radi hčerke, če ne radi sebe! Tako je pa že štiri leta, kar je odšel v Ameriko, pa mi še niti enkrat ni pisal!"

"Ko boste tam pri Bogu, prosite zanj Božja milost je mogočna! Vse premore!"

"Kako me je pretepal, ko je bil še doma! Pa vse mu odpuščam! Ako bi se kdaj vrnil nazaj v ta kraj, povejte mu, gospod župnik, da sem mu pred smrtjo vse odpustila! Samo naj se usmili svojega otroka. Naj skrbi za njo!"

"Za otroka bom že jaz skrbel, mati! Le mirni bodite! Preskrbel bom, da pride v dobre roke, da se ji ne bo godilo nič slabje, kakor se ji je pri Vas! Radi tega kar mirno umrite! Pa tam pri Bogu zanjo prosite, da bo živela dobro!"

"Ali res? Vi, gospod župnik, boste skrbeli za hčer onega, ki Vas je toliko po listih sramotil? Toliko blatil, toliko ščuval proti Vam? Toliko hudega Vam povzročil?"

"Pustimo to! Vse je odpuščeno! Pogosto molim zanj, da bi mu tudi Bog tako odpustil, kakor mu jaz odpuščam! In ravno zato hočem še toliko bolj skrbeti za Vašega otroka, da tako pokažem krščansko maščevanje nad onim, ki mi je krivico storil."

"O, ako boste pa Vi tako dobri, po tem pa lahko umrjem! O, kako sem potolažena. Bog Vam povrni, gospod župnik!"

Drugi dan je znova zapel farni zvon, pa ne veliki, ampak mali zvonček in tako milo pel in donel smrtno pesem ubogemu trpinu — nesrečni kovačevi materi!

*

Bil je ravno velik socijalistiški

shod v slovenski naselbini. Velikanski rdeči letaki so vabili vse rojake k shodu, kjer naj jih socializem reši izpod jarma "teme in krutega tiranstva največje in najkrutejše kapitališke družbe na svetu, katoliške cerkve!"

Nastopil je tudi krepek mož, ki je strastnih besedah slikal korist socializma in pogubnost "srednjeveške teme," katero širi katoliška cerkev!

"Nočemo sužnjosti krive palice! Prostosti hočemo! Prostosti mišljenja" je klical! "Doli z vsemi, ki nas hočejo držati v sužnosti! Kaj ima cerkev opraviti s zakoni! To je državna zadeva! Kaj se cerkev umešava v naše družinske razmere! Kaj stikajo duhovniki za našimi razmerami!..." Tako je govoril ta govornik in poslušalci so mu navdušeno ploskali!

Bil je to nesrečen mož ranjce Kovačice, ki je umrla pred nekaj tedni v starem kraju!

"Dobro sem jim dal, tem čeruhom," pohvalil se je proti nekemu svojih prijateljev zasleplejeni človek domov grede.

Domov grede se je oglasil na pošti. Bil je tudi dnevnik mej došlo pošto. Odpre in ga čita v električnem vozu. Odpre na drugi strani. Obledel je! Pogleda dotični oglas še enkrat! Bilo je natiskano:

"Neznano kje bivajočemu Josipu Kovač naznanjam, da mu je umrla žena Marija. Rev. J. Podgornik."

Prebral je notico še enkrat in še enkrat! Da ona je umrla! Ona, ka-

tera je bila njegova žena! Katero je on toliko mučil in tako grdo z njo ravnal!

Tresel se je razburjenosti po cellem životu!

Pisal je takoj domov sosedu in ga vprašal, kaj je resnice na tem.

Sosed mu je odpisal, kako je ranjca umrla in povedal, da je g. župnik vzel k sebi dekletce, njegovo hčer, kjer je dekletce jako dobro spravljeno.

To ga je še bolj razburilo! On, njegov nasprotnik, kakor si je domišljajal, on, kateremu je on toliko prizadejal, pa se je usmilil njegovega otroka, za katerega se on, oče, ni zmenil.

*

Deset let potem.

V mestu L. je bila velika cerkvena slovesnost. Preoblečenih je bilo 10 deklet, ki so se posvetile redovnemu življenju. Mej njimi je bila tudi Kovačeva Micika, ki je dobila ime, Sestra Miroslava.

G. župnik jo je dal namreč na svoje stroške izobrazit v šole, da je postala učiteljica in redovnica. In sedaj uči slovensko deco v naselbini v X. v Ameriki, kjer dela za Boga in za narod.

Oče jo večkrat obiše, ker sedaj ni več socialist, ker je sam skušil, da "največja kapitalistiška družba sv. Cerkev," vendar še edina kaj stori za blagor trpečih in sicer tam in takrat, ko je človek pomoči najbolj potreben.

Pomen 40-urne pobožnosti.

Rev. J. T.

"Pristopite k mizi Gospodovi in občutili boste rajsko sladkost nebeške gostija!" (Psalm.)

"To storite v moj spomin!" Tako je naročal Jezus Krist, apostolom pri zadnji večerji, potem, ko je postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa. To je bilo zadnje naročilo Je-

zusovo, njegova zadnja volja. S tem je pokazal tudi vrhunec ljubezni svoje do človeštva. Dal nam je zavžiti samega sebe, več ni mogel storiti, da nam pokaže nezapopadljivo svojo ljubezen! Zato imenujemo ta zakrament, zakrament ljubezni... zakrament sv. Rešnjega Telesa je

tudi središče naše sv. vere, in okoli tega središča so se zbirali skozi vsa stoletja verni kristjani, ter se zbirajo še dandanes. V tem središču so prvi kristjani zajemali svojo moč, tu so se ogrevali v svoji veri mučenci skozi vsa stoletja strašnega preganjanja, tukaj so zadobivali ono čudovito moč, da so raje tudi najhujše muke pretrpeli, kakor pa, da bi zatajili svojega Boga, sv. vero. Ko bi prebirali zgodovino 300-letnega preganjanja kristjanov, bi se čudili, bi se vpraševali, kaj je vendar dajalo kristjanom tolik pogum, da se niso bali tudi naj hujših muk, da, kako so pač mogli naravnost, z naj večjim veseljem hiteti v smrt za Jezusa, nele možje v najmočnejši dobi svoje starosti, ampak celo nežni otroci, slabotne žene in deklice, hirajoči starčki! Vso moč jim je dajal evharistični kruh, da, recimo bolj jasno, evharistični Bog, ker "bili so pa stanovitni v nauku apostolov, in v bratski zvezi in v lomljenju kruha." Vso moč, ves pogum so dobili v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Kakor pa je bil zakrament sv. Rešnjega Telesa prvim kristjanom, posebno pa mučencem središče vsega krščanskega življenja, tako je to bilo skozi vsa stoletja, tako je tudi še dandanes.

Poglejmo pa, kako nam je pripravil Jezus Kr. to nebeško jed zakrament sv. Rešnjega Telesa? Vem, da vam je vse to že več ali maj znano, vendar ne bode škodovalo, ako to nekoliko v zvezi z današnjim govorom ponovimo . . . Ko je prišel čas, da pokaže Božji Učenik, Jezus Kr. največji dokaz svoje ljubezni je napovedal zakrament ljubezni celo leto poprej. Ves ta dogodek nam popisuje sv. Janez Evang. v 6. pogl. svojega evangelija, tako lepo, s tako jasnimi, prepričevalnimi besedami, ki vsak dvom o resnični pričujočnosti Jezusa Kr. v tem zakramentu izključujejo . . . Ni nam treba ponavljati, kako je storil Jezus Kr. oni čudež, s katerim je na-

sitil množico 5000 mož s peterimi kruhi, pač pa hočemo le nekaj dogodkov iz vsega tega povzeti . . . Po tolikem čudežu je tedaj množica iskala Jezusa, a on se je skrtil, pravi evangelist. In ko pride Jezus drugi dan v Kafarnaum, pravi množici: "Iščete me, ne ker ste čudež videli, temveč ker ste od kruhov jedli, in nasiteni bili. Delajte ne za

Pastirji Molino Defeta.

jed, ki mine, ampak za jed, katera v večmo življenje ostane, katero vam bo Sin človekov dal." Tedaj pa začne Jezus Kr. nekako s povzdignjenem glasom, plamteč v go-reči ljubezni do človeštva, govoriti od te jedi, od zakramenta sv. Rešnjega Telesa: "Kdor v mene veruje, ima večno življenje . . ." "Jaz sem kruh življenja," Jaz sem živi

kruh, ki sem z nebes prišel; ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj . . ." "Moje meso je res jed, in moja kri je res pijača. . ." Po vseh teh in drugih tako prepričevalnih besedah jih je bilo celo med njegovimi učencih nekaj, ki niso mogli teh besedi zapopasti, "od-sehmal je veliko njegovih učencev odtropilo, in niso več z njim hodili."

Jezus je zato vedel, vendar molči. Obrne se pa k svojim apostolom in jim reče: "Hočete tudi vi proč iti?" Simon Peter pa, ko vidi žalost Jezusovo, mu reče: "Gospod h komu pojdemo! Besede večnega življenja imaš; in mi smo verovali, in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji . . ." Kako živo popisujejo vse to sv. evangelisti! Zdi se nam, kakor da

bi se vse to godilo ravno sedaj pred nami! Sicer pa, ali se ne godi vse to res tudi dandanes? Na eni strani vidimo vedno bolj globoko sovraštvo do vsega svetega, nerazumljivo nam soraštvo do neskončno dobrotljivega Boga, posebno pa sovraštvo do zakramenta sv. Rešnjega Telesa! Lažljivo brezverstvo, o-studni brezverski časniki, napolnjeni z brezmerim sovraštvom do Boga samega, do Jezusa Kristusa, posebno v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično pričujočega, se vedno bolj razširjajo žali Bog tudi med našimi rojaki, posebno med delavskim stanom, sovraštvo pod pre-vezo, da se hoče s tem pomagati delavstvu, češ, sv. Cerkev je nasprotna delavstvu. Po listih se blati Bog, blati in smeši se Jezus Kr., blati se Najsvetejši zakrament, da ne omenjamo duhovščine, blati se vse, kar je svetega! In stem najbode pomagano delavstvu, ako se mu sv. vera vzame! Smešno, res smešno! Ako ne bodeš veroval v Boga, potem boš srečen! Sreča brez Boga je, nekaj smešnega . . . Ne, brez Boga, prvo Sreča brez vere ni mogoča! . . . Pač pa mi lahko trdimo, de edino le vera more uspešno rešiti tako imenovano Delavsko vprašanje, vera v evharističnega Boga, v Jezusa Kristusa, pričujočega v Zakramentu sv. Rešnjega Telesa, ne pa prazne sanje, naj bode že ktere-koli vrste brezvercev! Glasovit spreobrnjenec Ruville, učenjak prve vrste, protestant, se je izrazil v svoji knjigi, ki jo je spisal precej po svojem spreobrnjenjem l. 1909 v nov., tedaj ravno pred samo tremi leti, da edino le zakrament sv. R. T. mu je pokazal pot do katoliške vere, pot do resnice! Toda, mož je, kakor sam piše, dolgo premišljeval, preiskoval, iskal resnico, dokler ni prišel do resnice, a to je našel edino le v katoliški Cerkvi. Tako piše od vsega sveta pripoznani učenjak, a pri nas? Pri nas se vse slepo verjame, karkoli kdo natveze po kakem

umazanem časniku! Ja, vera, in samo era more rešiti takoimenovano delavsko vprašanje Poglejmo delavca, ribiča Petra, kako se trudi celo noč in nič ne vjame, kar je sam Učeniku Jezusa pripoznal: "Gos-

pod! celo noč smo lovili in nič nis-
mo vjeli." Na tvojo besedo pa bom
vergel mrežo." In vlovili so obilno
rib na besedo Jezusovo, njih delo je
bilo vspešno, oni pa gotovo tudi za-
dovoljni. (Dalje prih.)

DRUŽBA SV. RAFAELA.

V. Občni Zbor.

Ker smo se zakasnili s pripravami za občni zbor, odložiti se je moral iz oktobra na prvo nedeljo v adventu.

Udeležba pri občnem zboru ni bila posebno velika, vendar bilo je zbranih dovolj, da se je moglo posvetovanje vršiti v lepem redu.

Najprej je bila sv. maša za družbenike in skupno sv. obhajilo, katerega so se udeležili družbeniki v velikem številu.

Po sv. maši otvoril je zborovanje dosedanji predsednik velezaslužni Mr. Anton Podgornik z molitvijo v imenu sv. Rafaela, družbenega patrona.

Ko se je odobril zapisnik zadnjega občnega zbora se je takoj prešlo na dnevni red.

V svojem govoru omenjal je predsednik, da se je sicer delalo, kolikor je bilo pač mogoče pri obstoječih razmerah, da se pa ni moglo vsega tako natanjčno vršiti je pa uzrok, ker ni bilo dovolj delavnih moči na razpolago. Vsi odborniki, kakor tudi dosedanji glavni tajnik so bili vsi tako zaposleni z različnimi stanovskimi dolžnostmi, da ni bilo mogoče veliko časa žrtvovati tej dobri stvari. Največ je še storil za družbo Rev. Anselm Murn, slovenski župnik za New Yorka, ki je žrtvoval veliko časa in denarja in truda, da je pomagal v velikih slučajih ko je bilo treba iti na parnike čakati naseljencev, ko jih je bilo treba pel-

jati na kolodvore, jim preskrbeti vožnih listkov, zlasti pa je veliko storil v New Yorku, ko je revnim pomagal, ko je pomagal iskati došlim dela itd. Izrekla se mu je srčna zahvala.

Treba pa v prihodnje poživiti družbo, da bo delovala bolj živahno, kakor do sedaj. Treba, da začnemo misliti na uresničenje velikih mislij in idej, katere smo si postavili v začetku. V tej nadi, na delavno prihodnje leto pozdravlja navzoče.

Blagajnik poroča, o stanju blagajne, kar se je vzelo naznanje in se odobrilo ter izreklo zahvalo g. blagajniku g. A. Češarku, ki v kljub obilnim svojim dolžnostim in delom, katerega ima, vršil vendar jako natanjčno in vestno to službo.

Glavni tajnik je sporočal o delovanju družbe. Družba izpolnjuje svojo nalogo, katero je sprejela pri ustanovitvi. Ako je več delavnih močij poleg in več denarnih sredstev, temveč se more storiti, čim manj imamo tega, tim manj moremo storiti. Danes res ne moremo sporočati o velikanskih uspehih in o kakem velikem delu, katerega bi morda izvršili v preteklem letu. Vendar to zavest imamo lahko, da smo storili kolikor smo mogli in še več, kakor smo mogli.

Pomagali smo vsakemu, ki se je obrnil na družbo s svetom in dejansko. Na vsa pismena vprašanja in prošnje smo odgovarjali in storili, kar smo mogli.

Kako težko je delo, pomagati iz-

seljencem, to ve le tisti, ki je sam skusil. Treba žrtvovati po celi dan, ako se gre koga čakati k ladiji, koliko je letanja, predno se oskrbi vsa prtljaga itd.

Z veseljem mora družba pozdraviti pismo sv. Očeta, takozvani "motu proprio," katerega so izdali celemu svetu, v katerem so priporočili vsem katolikom sodelovanje pri različnih naseljenjskih družbah. Opozorili so, da je treba to delo kolikor mogoče enotno vršiti in s sodelovanjem vseh, ki morejo kaj storiti. Ustanovili so v Rimu posebno kongregacijo za katoliško izseljenišvo, ki naj skrbi zlasti za misijonsko stran izseljenišva, da bojo kat. izseljenci dobili povsodi, kamorkoli pridejo, potrebno duhovno oskrb.

Poročilo glavnega tajnika se je vzelo z odobravanjem na znanje.

Na to se je prešlo k raznim točkam in vprašanjem v korist in prosep družbe.

Sklenila se je resolucija, v katerem se sv. Očetu ozreka zahvala za njegov "motu proprio" o izseljeništvu, ker to se tika zlasti vseh katolikov v Ameriki, ki so se izselili iz Evrope.

Sklenila se je resolucija, v katerem se odločno protestira proti razširjanju socijalistiških idej mej našim narodom, da se je importovalo sem socijalista iz Ljubljane, se pozivlja list "Amerik. Slovenca" naj se tudi v prihodnje krepko postavi v bran zoper te nauke, ter se prosi slovensko duhovščino naj se zjedini in skupno nastopi proti temu početju socijalistov.

Sklenilo se je izdati prej ko preje malo brošurico o družbi sv. Rafaela, katero naj se razdeli mej rojake, da se zbudi zanimanje za družbo.

Ko se ta brošurica razdeli, naj se skliče seja, pri kateri se bo nadalje posvetovalo.

Sprožila se je tudi miselj, da bi se naj začela akcija, da se prej ko preje ustanovi v New Yorku ali Brooklynu dekliški dom, pod vod-

stvom slovenskih sester, kjer bojo slovenska dekleta po službah in po tovarnah našla svoje zavetje, kadar so brez dela ali brez službe, kakor tudi dekleta, ki hodijo v tovarne, svoje stanovanje. Tu naj bi bila tudi posredovalnica za službe itd. Ideja se je pozdravila z veseljem in izvoljen ženski odbor družbe sv. Rafaela naj sprejme to idejo v svojo oskrb.

Sklenilo se je na željo Njega Eminence New Yorškega kardinala, da bo družba imela v januarju kako nedeljo popoldne ali kak drug dan občen zbor ali javni ljudski shod, katerega se bojo udeležili zastopniki raznih nadškofijskih dobrodelnih društev, mej katere je sprejeta naša družba.

Slednjič se je na predlog predsednika g. A. Podgornika poslala udanostna izjava Mil. g. škofu Trobeu, častnemu predsedniku družbe.

Z molitvijo je g. Predsednik zaključil občni zbor, ko se je zahvalil udeležencem za njih udeležbo.

Živela družba sv. Rafaela!

Ob tej priliki se je sestavil sledeči novi odbor:

Predsednik: Rev. A. L. Blaznik, župnik v Haverstraw, N. Y.

Podpredsednik: Mr. Anton Burgar, 44 Edsol Ave., Brooklyn, N. Y.

Blagajnik: Louis Erhatic, 13 Scholes St., Brooklyn, N. Y.

Glavni tajnik: Mr. Frank Tassotti, 130 Scholes St., Brooklyn, N. Y.

Zapisnikar: Mr. Anton Podgornik, 29 Stagg St., Brooklyn, N. Y.

Odborniki:

Rev. Kazimir Zakrajšek, 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

Mr. Alojzij Češarek, 59 Union Avenue, Brooklyn, N. Y.

Mr. I. Staudohar, 36 Scholes St., Brooklyn, N. Y.

Mr. Josip Skrabe, 79 Evergreen Ave., Brooklyn, N. Y.

Mr. Geo Slatič, 122 Montrose Avenue, Brooklyn, N. Y.

Mr. Valentin Vavpotič, 281 Forest Ave., Brooklyn, N. Y.

Ženski odbor:

Predsednica: Mrs. Frančiška Ribič, 2324 Norman St., Brooklyn, N. Y.

Tajnica: Mrs. Frančiška Staudohar, 36 Scholes St., Brooklyn, N. Y.

Blagajničarka: Miss Mary Ogrinec, 194 E. 4th St., New York.

Zapisničarka: Miss Urška Zakrajšek, 112 E. 106th St., New York.

Odbornice:

Miss Mary Gostič, 135 E. 5th St., New York.

Miss Mary Starin, 59 Union Avenue, Brooklyn, N. Y.

Miss Ivanka Ulčar, 156 E. 3d Avenue, New York.

Po volitvi odbornikov sprejeti ste bili sledeče resoluciji:

Na četrtem letnem občnem zboru družbe sv. Rafaela v New Yorku za slovenske izseljence v Ameriki dne 1. dec. 1912, zbrani odborniki in družbeniki izražajo v imenu celega slovenskega naroda v Ameriki svoje globoko spoštovanje in otroško udanost sv. Očetu Papežu Piju X. ter se mu kar najspoštljiveje zahvaljujejo za njegovo očetovsko skrb za katoliške izseljence, katero je pokazal s svojim "Motu Proprio" z dne 15. avg. 1912. "De catholicorum in extremas regiones emmigratione."

S hvaležnostjo jemljejo na znanje ustanovitev posebne kongregacije v Rimu, katere naloga bo skrb za izseljence latinskega obreda, od katere pričakujejo obilno sadov v korist in prospeh brezštevilnih izseljencev, zlasti tukaj v Ameriki, zlasti pa, da bi se dosegla po tej kongregaciji želja sv. očeta, namreč tolikanj potrebna edinost in enotno postopanje vseh na katoliških narodnosti pri delu za izseljence.

IV. občni zbor naroča predsedstvu zborovanja naj izraz te hvaležnosti in udanosti sporoči v Rim novi kongregaciji za izseljeništvu, kakor tudi naj se obvesti zastopnika sv. Očeta za Ameriko, Njega Excelenco apostolskega Delegata v Washingtonu.

2) Z ozirom na prežalostne razmere, katere vladajo po mnogih naših slovenskih naselbinah, ko naši slovenski izseljenci vedno bolj in bolj moralno propadajo, ko se širi mej njimi nesrečna pijača, pogubonosni revolucionaren socializem,

z ozirom na to, da so naši socialisti importirali celo iz stare domoine socialista, ki je hodil po naselbinah zapeljevat naš narod k odpadu od vere in v te krute nauke,

z ozirom na bogokletno pisanje slovenskih socialističnih listov iz Chicage o naših najdražjih svetinjah in o naši narodnosti odborniki in družbeniki družbe sv. Rafaela v New Yorku zbrani na občnem zboru 1. dec. 1912 silno obžalujemo te razmere in kar najodločneje protestu-

jemo proti temu početju socialistov in odpadnikov in njih časopisja,

odobrujemo odločni nastop naših katoliških listov, zlasti Amerikanskega Slovenca in Rev. A. Sojarja proti pogubnim nankom socializma, ter omenjeni list poziljamo, naj vsikdar ostane v odločni obrambi naših narodnih svetinj vere in narodnosti, ter prosimo vse druge slovenske poštene liste, da naj se pridružijo temu boju,

in se obračamo s zaupno prošnjo do našega pokrovitelja in rojaka škofa Rt. Rev. J. Trobeca, do obeh Monsignorjev in vse č. slovenske duhovščine po širni Ameriki, da bi se oni, kot od Boga nam postavljeni duhovni pastirji in voditelji, združili in skupaj z nami, trezno mislečimi rojaki, nastopili v odločen boj proti temu nečuvanemu početju naših socialistov in v krepko narodno delo za zboljšanje teh žalostnih razmer. Na Vas stavljamo svoje zadnje upanje in od Vas pričakujemo pomoči!

Predsedstvu občnega zbora se naroča, naj to resolucijo pošlje mil. g. škofu, obema Monsignoroma in uredništvu "Amerikanskega Slovenca" in "Ave Maria" s prošnjo, da jih blagovole natisniti.

Obe resoluciji ste bili z navdušenjem sprejeti.

To je vendar enkrat odločna beseda!

Velikrat smo že povdarjali v našem listu, da je najslabša reč: neodločnost in šviga-švaga politika!

V vseh stvareh se dandanes zahteva, da se človek odloči za "ali — ali."

Jaz kot človek hočem in zahtevam od svojih prijateljev, da so ali z menoj ali pa niso moji prijatelji. Ako se pa delajo za prijatelje, pa niso popolnoma z menoj, jih imenujem naravnost hinavce in svoje najhujše sovražnike.

Ako smo Slovenci, zahteva se od nas, da smo celi Slovenci, tj. da se ne sramujemo tega imena in narodnosti, da tudi čutimo z narodom in mislimo z narodom. Slovenec, ki je navidez Slovenec, v srcu pa sovraži Slovence, je izdajalec svojega naroda, imenujemo ga naravnost "renegata."

Pri politki velja pravilo, da človek drži voli in dela s stranko, kateri se prišteva. Ako se kdo izdaja

n. pr. za demokrata voli in drži pa z republikanci, ga imenujemo značajnega in se nam studi!

Povsodi toraj pri vseh stvareh velja danes to pravilo. Samo pri eni stvari tega noče svet priznati in dopustiti, to je pri verskih stvareh.

Tu naj pa katoličan nosi samo katoliško ime. Ako se le količkanj požene za svojo vero, ako hoče kot katolik tudi ravnati, čutiti in misliti, ako se požene za svoje prepričanje in za svoja načela, ako jih ne pusti sramotiti, pa že ves Izrael kriči, da je fanatik!

Ako zahtevate to odločnost v prepričanju v vseh drugih stvareh, ako zahtevate odločnost za se, zakaj ne dovolite tega za versko prepričanje, zakaj ne dovolite tega odločnega prepričanja za Boga? Ali imate kako opravičenje za to? Ali morete to pojasniti?

Dandanes je čas, ko so državne in narodnostne meje prenizke, pre-slabe, da bi mogle deliti človeštvo v posamezne dele. Čas naš je čas idej in čas prepričanja. Človeštvo se deli v duhovna kraljestva, v kraljestva idej, prepričanja. Voditelji idej, so voditelji ljudstev, tiskarne, listi so trdnjave, pismeni boji in "uma svetli meči" so pa orožje, s katerimi se bori svet za zmago idej!

Tako mora biti dosledno tudi pri verskem prepričanju! Kdor je katolik in hoče biti katolik, naj živi, naj misli, naj dela, naj ravna kakor katolik. Kdor pa noče misliti in delati in živeti, kakor katolik, paj pa katolik ne bo, naj pa se ne izdaja za katolika!

Kako smešno je, toraj ako čuje mo kakega moderniča trditi, "saj sem jaz tudi katolik, morda boljši, kakor ta ali oni duhovnik ta ali oni škof," pri tem pa nikdr ne gre v cerkev, nikdar ne gre k svetim zakramentom, nikdar ne ve, kaj je postna postava, ne ve, kaj je cerkvena avtoriteta! Kako ostudno je videti najbolj rdeče socialiste, najbolj za-grizene brezverce, največje sovraž-

nike katoliške prepričanja in katoliškega imena se potikati po katoliških društvih in katoliških jednotah! Ako jim pa kdor zakliče, da naj gredo, kamor spadajo, je pa fanatik. In vendar o drugih prepričanjih sami to zahtevajo.

Zato treba, da se tudi mej nami ameriškimi Slovenci vendar enkrat razjasni podnebje prepričanja in nazorov! Povsodi so se že razdelili duhovi, vsak v svoj tabor, samo pri nas se še slepomišari. Razdelitev duhov! Vsak ptič v svoje gnezdo!

Pa pravijo, da je izdajalec naroda, kdor zo zahteva! Češ "sedaj smo tako lepo edini in složni, ta črnogledec pa seje prepir, pa kazi mir in deli narod!"

Kdo deli narod, kdo kazi mir?

Ali poznate zgodovino slovenskega naroda? Kaj je bil naš narod preje ali je bil strogo veren narod ali je bil pa liberalen in socialistski? Ako je bil narod pred dobrimi 50 leti še veren, ako se sedaj brezverci in sociji rinejo mej narod, kdo kazi mir, kdo je skazil mir in edinstvo? Tisti, ki hočejo ostati z narodom pri njegovem prepričanju? Kaj nam pa usiljujete tuje ideje, tuje prepričanje!

Kje ste pa dobili te nauke, katere usiljujete narodu? Ali jih niste pokradil drugim narodom in jih hočete sedaj utihotapiti našemu ljudstvu! Socializem, liberalizem, je to narodna stvar? Proti narodne so te ideje, brezdomovinske, neslovenske.

Kdo toraj kazi mir?

Da, odločnosti in sicer verske mo-žate odločnosti nam treba danes bolj, kakor nam je je bilo potreba pred leti!

Zato treba, da se naš narod zaveda tega prepričanja!

Zato, nas jako veseli, da se je družba sv. Rafaela povzdignila in sklenila te resolucije!

Zlasti se nam dopade prošnja na slovensko duhovščino za skupno in edino postopanje proti socializmu!

Naša duhovščina nam je dana od Boga da nas vodi po pravi poti proti srečnemu življenju in proti srečni večnosti! Naš slovenski škof, slovenski duhovnik je po svojem poklicu in po božji instituciji, katero je ustanovil sam Gospod Jezus, naš pastir, je naš oče, je naš voditelj, je naša zaslomba, je naš poveljnik! Kaj bo naredila vojska ako nima dobrih vojskovodij? kaj bo naredila armada, ako nima dobrih častnikov! Premagana bo gotovo!

To nasprotnik ve! Od tod to smrtno sovraštvo do katoliške duhovščine mej današnjimi modernimi apostoli revolucije in prekucije! Po duhovnikih! Pobijmo najprej vojskovodje, uničimo njih upljiv, vzemino jim zaupanje pri narodu, osmešimo jih pred ljudstvom, da jim ne bo sledilo in zmaga je naša!

Zadnja turško-bulgarska vojska nam jasno o tem spričuje! Vsi kanoni, vse puške so bile najprej namerjene na srca poveljnikov, na srca častnikov! Ko so pobili te, bila je zmaga dobljena.

Ljudstvo, ali ne vidiš tega?

Zato treba, da so naši poveljniki jedini, da naši vodje delajo po skupnem načrtu, po skupnem bojnem planu, zjedinjeni ne samo v idejah, ampak tudi v načinu boja.

Resolucija je res hvale vredna in

možje, ki so jo sklenili zaslužijo vso čast in pohvalo! Dal Bog, da bi našla odmev mej slovensko javnostjo in slov. duhovščino!

"Amerikanski Slovenec" gotovo zasluži pohvalo za njega odločen nastop proti socijalizmu! Tako odločno morda ta list še ni nikdar nastopil, kakor je ravno zadnje čase! Vsa čast urednikom, zlasti Rev. Sojarju, ki je tako možato nastopil.

Mi ne gledamo na nič drugega, kakor na prepričanje, na principe, in ko vidimo odločnost v teh, smo veseli in ne moremo molčati, da bi ne pozdravili tega z veseljem!

Tudi "Glas Naroda" je nastopil proti socijalizmu!

Tudi "Glas Naroda" je nastopil v boj proti nesramnemu početju nekaterih takozvanih socijalistov. Zlasti je nastopil proti prizadevanju nekaterih premetenih voditeljev slovenskih socijalistov, da bi celo Slovensko Narodno Jednoto pahnili v naročje socijalizma! Mi to delovanje pozdravljamo in želimo le, da bi ta list ne miroval, dokler tega ne prepreči.

S tem listom smo sicer mi v mnogih idejah in v prepričanju nasprotni, kar je pokazal boj proti nam nekaj let nazaj. Vendar z veseljem pozdravljamo ta odločni nastop proti pogubonosnemu socijalizmu.

Cerkvene Novice iz Slovenskih Župnij.

Steelton, Pa. V slovenski cerkvi sv. Petra vršila se je dne 9, 10. in 11. decembra 40-urna pobožnost. Vsa slavnost se je vršila jako slovesno in veličanstvo. Ljudstvo se je kakor pobožnosti tako tudi sv. zakramentov jako marljivo udeleževalo. K zakramentom je prišlo zlasti jako lepo število možkih, kar v čast slovenski župniji v Steeltonu omenimo. Sklepna procesija je bila jako veličastna. Dolga vrsta belo oblečenih deklic s cveticami je jako povišalo procesijo. Slavnostne pridige sta oskrbela Rev. Jos. Tomšič, duhovni vodja K. S. K. J. iz Forest

City, Pa. in Very Rev. Kazimir Zakrajšek, O.F.M., prov. komisar iz Brooklyna. Večernih pobožnosti se je vsaki večer udeležilo tudi lepo število sosedne čč. duhovščine. Pri spovedovanju sta pomagala naš rojak Rev. Luka Gledek iz Mr. Carmel, Pa. in Rev. Ante Žuvič, hrvatski župnik iz Steeltona, Pa.

Slovenska župnija v Steeltonu jako lepo napreduje pod spretnim vodstvom blagega gospoda župnika Ažbeta. Povsodi v cerkvi in v šoli se vidi božji blagoslov, kakor tudi spretna roka gospoda župnika. Zato ni čuda, ako ga ljudstvo ljubi. Cerk-

vica je jako lepa, morda najlepša v Steeltonu, zidana iz opeke. Zidal jo je g. Ažbe. Župnijska slovenska šola sv. Petra jako lepo napreduje pod vodstvom čč. sester Notre Dame iz Clevelanda in je pokazala že krasne sadove. Dve bivši učenki ste namreč že učiteljici in redovnici Notre Dame. Ena poučuje na slovenski šoli v Lorainu, O. druga pa na slovenski šoli v Clevelandu pri Sv. Vidu. Upamo, da bo v prihodnje tudi našemu redu dala ta šola kakega dobrega dijaka, ki se bo posvetil slovenskim misijonom kot slovenski frančiškan. — G. župnik Ažbe je bil tudi, ki je skupaj z Rev. Hribarjem in še nekaj drugimi duhovniki sprožil miselj za slovenske redovnice učiteljice. Tedaj so se odločili za načrt, da bi Clevelandske Notre Dame sestre sprejemale slovenske deklince, katere bi potem vzgojile za slovenske učiteljice. Seveda je pri tem načinu veliko težav in zaprek. Dosegli so pa le lepih vspehov.

Sedaj imamo slovenske šolske sestre iz Maribora tukaj v Ameriki, ki se pridno pripravljajo v angleščini, do bojo zmožne sprejeti vsako šolo. Zakaj bi se slovenski gospodje ne zjedini za te sestre in jih ne sprejeli kot slovenske učiteljice naših otrok po župnijskih slovenskih šolah. Te sestre so vzgojene v pristno slovenskem duhu, in se kot take tudi čutijo, kar bi jako blagodejno vpljivalo na vzgojo naše slovenske mladine, ki se tako hitro potujči, da že prvi rod več ne zna slovenščine.

V Steeltonu, Pa. bo ta mesec prvi teden sv. misijon, katerega bo vodil slovenski frančiškan P. Ambrož Širca, O.F.M. superior iz Rockland Lake s pomočjo Rev. P. Placida Belavič, O.F.M. iz Brooklyna. Bog daj svoj sveti blagoslov!

V Bridgeville, Pa. so dobili novega gospoda župnika, Rev. Albina Moder. Župnija bo pod njegovim spretnim vodstvom gotovo dobro napredovala.

V Clevelandu, O. je umrla mati Dr. Jakoba Seliškar in dr. I. Seliškarja in sestra škofa Trobca. Bila je jako plemenita ženska in blaga mati, kaj čuda, da je vzgojila tako odlične sinove, doktorja Seliškarja, profesorja in dekana nadškofijskega semenišča v St. Paulu in doktorja Jak. Seliškarja, zdravnik v Clevelandu. Bila je tudi naročnica našega lista. Odlični družini naše iskreno sožalje, blagi pokojnici pa: Naj v miru počiva!

V Bridgeportu, Conn. so imeli ondotni rojaki svojo prvo župno zborovanje, pri katerem se je sklepalo o prihodnosti nove njih župnije. K shodu je prišel iz New Yorka, slovenski župnik Rev. Anzelm Murn, O.F.M. Zborovanje je bilo izva-redno dobro obiskano, kar priča, kako se

ondotni rojaki zanimajo za svojo novo župnijo. Zborovanje je otvoril župnik Rev. Mihael Golob in prisrčno pozdravil navzoče. Celo zborovanje se je vršilo mirno in zanimivo. Sklenilo se je počasi nadaljevati začeto delo, dokler se vse predpriprave ne izvršijo. Kot začetek organizirane naselbine se je takoj ustanovilo novo podporno društvo, katero se bo imenovalo društvo Sv. Jožefa in se bo priklopilo K. S. K. J. Morda bo to eno največjih slovenskih društev, kar jih spada v to jednoto.

Ne sveti dan so se Slovenci v jako velikem številku udeležili sv. maše in prve slovenske pridige v cerkvi sv. Janeza na vshodni Books St. — Bog daj svoj sv. blagoslov!

Slovensko dekl. društvo, t. j. slovenska Marijina družba v New Yorku je praznovala god svoje patrone, praznik Brezmadežnega Spočetja, jako slovesno. Pred praznikov je bila tridnevna z govori in raznimi pobožnostmi. Skupnega sv. obhajila so se dekleta udeležile na Praznik sam v belih oblačilih in s svečami v roki. Pobožnost se je zaključila s slovesno procesijo popoldne ob štirih, ki se jako lepo izršila. Vso pobožnost je vodil g. župnik Rev. Anzelm Murn, O.F.M., sam s pomočjo Rev. Placida Belaviča, O.F.M.

Prvi Božič smo obhajali v naši samostanski cerkvi sv. Družine jako slovesno. Imeli smo slovesno polnočnico, pri kateri je bila velika sv. maša z azistencijo. Sv. maše so bile ob petih, šestih, osmil devetih in velika sv. maša zopet z azistencijo ob 11. Pri veliki sv. maši ob enajstih je bila cerkev tako polna, da je bila od prezbiterja do vrat glava pri glavi in je veliko ljudi moral ostati zunaj ali pa oditi domov, ker ni moglo več v cerkev. Kolekta je bila jako dobra. Ako bo tako šlo naprej, kakor gre sedaj, zlasti ako bojo začeli tudi Slovenci vedno bolj prihajati v cerkev, bo morala v nekoliko letih biti nova veliko večja cerkev, kakor je pa ta.

V Wilardu, Wisc. so dobili rojaki svojega slovenskega župnika Rev. J. Kalana, kateremu je škof poveril ustanovitev te nove fare. Mi se tega dogodka iz srca veselimo ker nam je jako ljubo, da se je ves Waukeganski nesrečni slučaj tako srečno končal. Wilardskim rojakom častitamo, da se jim je spolnila vroča želja, po kateri so tako hrepeneli. Bog obilno blagoslovi začeto župnijo in daj svoj sveti blagoslov kakor gospodu župniku, tako župljanom. Sedaj, župljani, pokažite, da ste res imeli željo dobiti svojega duhovnika in hodite pridno v cerkev, k svetim zakramentom in pridno podpirajte g. župnika pri delu za napredek župnije.

Upamo, da se bojo duhovi sedaj pomi-

rihi, kakor v Waukeganu, kakor tudi v Wilardu. V Waukeganu naj rojaki sprejmo novega gospoda župnika, Rev. Strukelna, katerega jim je poslala, cerkena oblast, ter naj pozabijo na vse, kar je bilo, ter naj z novo gorečnostjo v edinosti in slogi začno delati za napredek župnije. Vse dosedanje naj se pozabi in naj vsi gledajo le naprej! Kdo je pod solncem, ki bi nikdar nobene napake ne bil naredil! Ga ni in ga tudi ne bo, ker zmotiti se, je človeško! Enako naj pa tudi rojaki v Wilardu ne pozabijo, da je g. Kalan njih prvi župnik, katerega jim je poslal njih škof.

Res srčno nas veseli, da se je ta zadeva tako srečno in ugodno rešila!

Bog blagoslovi obe slovenski župniji, da bi krepko napredovali v krščanskem življenju in prepričanju v blagor rojakov in v čast božjo!

Išče se Janez Završnik, rojen dne 3. 9. 1862. v Trziču na Gorenjskem. Pred 23. leti je odšel iz Dobruške vasi stv. 18, župnije Škocijan na Dolenjskem, kjer je bil oženjem z Ano Cvelbar, v Zjedinjene države v Ameriki. Prebival je prvo leto neke v Kansas, pozneje ni bilo sliati več o njem. Danes se ne ve, je li živ ali mrtev. Kedor ve za njegovo smrt, oziroma kraj njegovega bivanja, naj blagovoli naznati uredništvu našega lista.

V East Helena, Mont. je 11. oktobra 1912 umrl Jožef Ambrožič, vrl katoliški mož, priporočamo ga vsem bralcem v pobožno molitev.

Ely, Minn. Samostojno društvo sv. Barbare je praznovalo imendan svoje patrone na zelolep način. Vsi udje so se korporativno udeležili sv. maše. Društvo lep napreduje in šteje že nad dvesto članov.

Ely, Minn. Rojak John Šinkovec, rodom iz Brezovega Dola pri Žuženbergu se je ponesrečil v mestnem prekopu. Zmrznjena plast zemlje se je utrgala in mu zlomila nogo. — Društvo sv. Cirila in Metoda se je zavzelo za nesrečneža in mu priskrbelo postrežnico, prve dneve po nesreči ji bil najet tudi strežaj. Žena njegova je že nekaj let bolna in si sama ne more nič pomagati. Veliki stroški so za društvo, a društvo še ni nobenega svojega člana zapustilo. To je prvo slovensko društvo v Ely, Minn. in je naredilo največ za svoje brate.

V Haverstraw, N. Y. se je meseca decembra zvršila 40-urna pobožnost jako slovesno. Pobožno ljudstvo je v obilnem številu sprejelo sv. zakramente. Cerkev je bila jako okusno ozaljšana z obilnimi cetlicami in svečami. Sklepna procesija je bila krasna. — Župnija v Haverstraw jako lepo napreduje pod spretnim vodstvom č. g. župnika Blaznika. Te dni je

dobila nov okrasek, namreč dva velika kandelabra v obliki dveh velikih angelov, ki nosita svečnik električnih lučk.

Pueblo, Colo. Blagonosno je bilo za našo faro opravilo 40-urne molitve presv. Rešnega Telesa, ki se je vršilo od 29. nov. do 1. dec. v naši cerkvi. Rev. Ivan Perše, župnik iz Leadvilla, nam je krepko in ginljivo razjasnoval najpotrebnejše resnice in skrivnosti. Uspeh se je kazal. Bilo je dosti dela v spovednici. Vsako uro do sklepa je bilo mnogo vernih obiskovalcev pred Najsvetejšem in šolska mladina je izvrševala delo pravih angeljčkov, tako vneto in spodbuljivo se je obnašala pri molitvah in procesijah. Vnete šolske sestre so imele mlada srca kakor na vrvicah ali električnem toku; kar na migljaj se je vse gibalo v najlepšem redu. Veliko bolje je bilo, kakor prejšnja leta, ko smo bili skupaj s Slovaki; četudi ni vse najbolje, je vendar sladka tolažba, ko vidimo lep napredek. — Domenjeno je, da bomo imeli "Fair" v korist naše cerkve, začeni 15. januarja, da se ložje opomoremo, ker smo morali šteti okoli 10. tisoč Slovakom, ko so se ločili. Glavni kontest imata gospe Stanislava Čulig in Marija Vukšenič za 300 dol. vredno pijano. Obe ste jako ugledni v naselbini in prijatelji se močno trudijo za sijajno zmago.

P. C. Z.

JOSIP ČEŠAREK,

dvanajstletni sin slovenskega rodoljuba in veljaka g. Alojzija Češarka iz Brooklyna, ki nam je naslikal sliko Presv. Srca Jezusovega, katero prinašamo danes v listu.

Nadarjeni dečko nam je naslikal tudi Srce Marije, katero priobčimo ob drugi priliki.

Najmlajšemu našemu sotrudniku se iskreno zahvalimo za njegov trud in ga pozivljamo naj le krepko suče čopič, ker ima krasne zmožnosti od Boga za slikarstvo.

Živi in uživaj!

Br. B. Kr.

"Samo enkrat živimo, zato pa pijmo, jejmo, vživajmo!" Tako govori današnji svet.

Res je, samo enkrat živimo. Pa vendar ne ve nihče, kako dolgo, bo živel. Mnogi umrjejo, ko so komaj zagledali luč sveta. Podobni so popkom spomladi, katere zamori slana, predno se razcveto.

Drugi spet se ločijo od sveta v dobi mladeniškega razvoja. Sanjali so o zlatih gradovih v prihodnosti, katere si bojo sezidali v bodočem svojem življenju, pa se nikdar niso zbudili iz tega sna.

Koliko jih zopet umre v najlepšem času svojega življenja, v dobi zrelosti, v dobi dela. Sto načrtov so že izvršili, ali padejo pod koso neizprosne smrti.

Kaj pa starčki? Dasiravno že komaj dihajajo, pa se jim vendar zdi, da so komaj začeli živeti in še bi radi bili na svetu. Toda, smrt jim trka na duri in jih kliče v večnost.

Kako različna je tudi smrt ljudi!

Ta se zgrudi na cesti, drugi se ponesreči na železnici, na morju, tretji zopet pri delu. Mnogi umro nena doma. Kdo bi se bil tega nadejal?

Ko pa človek umre, umre za večno! Če cvetlica zvane, požene ista rastlina spomladi nov cvet. Tako se vrsti raztlinsko življenje, podobno mislim našim, ki prihajajo in odhajajo, kakor bi jih nikdar ne bilo.

Z našim življenjem ni tako! Ko umreš, prestopil si prag tega sveta in nikoli več se ne povrneš! Da, res, samo enkrat živimo! Kako dolgo, tega pa ne vemo.

"Jej, pij, vživaj!" Reci to siromaku, ki vsled skrbi celo noč ni mogel spati, ki zjutraj ne ve, kje bo dobil košček kruha za ženo, za otročiče, za-se! "Dela naj in zmerno živi," svetuje mu svet. Nesmiselj! Tovarne so prenapolnjene in odpuščjen je bil od dela. Kar je zaslužil,

je zadostovalo komaj za dve osebi, bilo jih je pa osem, ki so hotele imeti jesti. Siromašno so živeli, saj so jedli samo boren kruh in krompir, pili le vodo, oblačili se le borno. Ali se ne pravi to živeti zmerno? In vendar sedaj so v pomanjkanji, v stiski. Pa reci temu ubožcu sedaj "vživaj!" Ali se ne pravi to toliko, kakor se z njega norčevati?

"Vživaj!" reci to mladeniču, kateremu je stroj pri težkem delu poškoval roke. Takrat bolečine, potem operacija v bolnici, nato pohabljenec, prepuščen sam sebi in usmiljenju drugih ljudi in to za celo svoje življenje! "Vživaj!" pravi svet! Kaj pa naj uživa?!

"Živi veselo!" Reci to bolniku, kateremu razjeda rak lastno telo. Zdravnik mu daje upanje, pa se nikdar ne uresniči! Zamanj upa! Rak razjeda dalje in dalje, bolečine so vsaki dan hujše! Pa vživaj, če moreš! Pa živi veselo, če moreš!

Povej to udovi, ki plaka za svojim ljubljnim možem! Ali more živeti veselo s tugo v srcu! Ko ji solze silijo iz oči?!

"Jej, pij, vživaj!" Da, lepe so te besede, a prazne! Tu jih nekdo sproži in tisoči jih ponavljajo, ne da bi pomislili, kako ž njimi žalijo več kot polovico človeškega rodu!

Pa, saj niso samo siromaki na svetu! Saj so tudi bogati, srečni ljudje! Gotovo! Ta ima denar, ima telesno lepoto, ima zdravje, ima ugled, ima vse!

"Denar vlada svet!" Denar odpira vrata, pri visokih osebah in palačah.

Kdor je lep, ga vse rado ima, ga vse občuduje, zavida, se mu skuša prikupiti.

Zdravje je podlaga in pogoj za življenjsko vživanje. Kdor ima zdravje, lahko dela, se veseli življenja.

Kdor ima ugled, se mu vse klanja in sladka. Od tod toliko klečeplaztva in očitne hinavščine na svetu.

Pri vseh teh ljudeh pa nastane vprašanje: kako uživati? Hitro, brez meja, ali počasi, premišljeno? Če se vživa hitro, se prekmalu napravijo dušne in telesna moči, razum postane mračen, top, telesa se pa lotijo bolezni, ki ga tirajo v pre-rani grob. Zopet težava!

Kaj pa če se vživa počasi? V tem slučaju pa zopet strasti niso zadovoljne, vojska nastane ž njimi. Vse jim je prepočasno, nikdar niso site, nikoli ne mirujejo. Ako se jim ne udaš, te trpinčijo, če jim ustrežeš, te pa spravijo na rob propada.

Prekrasen zgled nam daje sv. pismo ki nam pripoveduje, od moža, ki je bil kralj, ki je bil tako oblagodarjen z vsemi zemeljskimi in dušnimi dobrinami, da še nikoli noben človek tako. Vžival je, kolikor je mogel, počasi in hitro. Ničesar si ni odrekal, ničesar si pritrgal. Na koncu svojega življenja pa je spisal ta mož, ta slavni kralj Salamon, vse svoje misli, vse svoje utise, ki jih je imel o tem zemeljskem življenju, o tem posvetnem vživanju. Piše pa tako-le: "Spominjaj se Stvarnika v dnevih svoje mladosti, predno pride čas nadloge in se približajo leta, o katerih porečeš: niso mi všč... predno se povrne v prah zemlje, od koder je in gre duh nazaj k Bogu, ki ga je dal..." Čujmo vsi skupaj konec govora: "Boga se boj in drži njegove zapovedi zakaj to dela človeka popolnega in vse, karkoli se zgodi, bodisi dobro ali slabo, bo Gospod prihrani v sodbo." (Prid. XII. 1, 7. 13.)

Tako toraj je sodil mož, ki je sam skušal, kaj se pravi "vživati. Samo enkrat živimo, zato se pa bojme, Boga, spolnujmo njegove zapovedi. Kedor se Boga bodi, se mu ni treba ničesar bati. Milost njegova ga bo podpirala v trpljenju in vedno bo vesel in zadovoljen. Iz ljubezni do Boga bo krotil svoje meseno pože-

ljenje, krotil svoje strasti, on jili bo vladal ne strasti njega. Notranja zadovoljnost bo v njem prebivala in če bo prišla smrt, ji bo junaško gledal v oči in nje koščeni in strašni obraz. Samo enkrat živimo, zato pa živimo dobro, ravnajmo se po naukih sv. vere ki so studenec zemeljske in večne sreče!

Velecenjeno uredništvo!

Dosti dolgo sem že odlašal to moje že davno Vam namenjeno pismo, slednič me je premagala hvaležnost in ljubezen do Marije, ki me je tako dolgo opominjala, da naj tudi jaz napišem par vrstic za ta prekrasen in koristen list "Ave Maria." Izražam prav lepo zahvalo za veliki trud, katerega imate v prosep čiščenja Marijinega in za ohranitev naših svetinj sv. vere. Želim Vam veselo novo leto in obilno sreče pri Vašem podjetju, ter božjega blagoslova pri oskrbovanju tega tolikanj priljubljenega lista. Želim Vam, da bi se mi ta želja spolnila, da bi Vam novo leto pripeljalo v Marijino naročje prav obilno naročnikov; k temu pomagaj Bog in Marija! Jaz Vam sicer ne morem veliko pripomagati k razširjanju lista, ker sem čuvaj na železnici, kjer moram biti na delavnik in na nedeljo. Malo časa mi preostaja za tako posredovanje, pač pa priporočam list vsakemu rojaku o vsaki priliki ali priložnosti. Vedite, da sem že nad 50 let star samec in sem že mnogo čital vsakovrstne liste, vedno rajši dobre ko slabe, ali naročil si pa se nikoli nobenega nisem. Ker mi je pa Vam dobro znani Vaš zastopnik za Milwaukee in okolico, John Vodovnik, moj najboljši prijatelj in tovariš posodil jeden zvezek lista "Ave Maria," da sem ga prečital, mi je bilo pa v resnici žal, da se nisem že prej na njega naročil, tako se mi je priljubil.

Zato me pa tudi jako veseli in si v čast štejem, da je ravno ta prelepi list "Ave Maria" prvi, katerega sem naročil v svojem življenju. Pa tudi od durgih naročnikov se še ni nobeden pritoževal, da bi mu bilo žal za tisti dolar, ki ga je dal za ta list, zakaj v listu ni samo najlepše berilo, je tudi najbolj podučen in koristen, ker z njim se širi in množi Marijino češčenje

Vzemite si v srce
Besede lepe te:
Kdor bo Marijo prav častil,
Se bo v nebesih veselil.

Op.—Ta dopis priobčujemo dobesedno smo ga dobili. Hvala lepa za lepe besede! Ur.